

Els bisbes parlen de la sinodalitat

Dv, 13/05/2022 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la sinodalitat, així com de Fiódor M. Dostoievski, del pa per al camí, d'un poble que canta Al·leluia, de l'Església profètica, de la llibertat religiosa i de Carles de Foucauld.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “el camí del Sínode Diocesà és llarg i intens”, que “des del setembre de l’any 2018, quan es va signar el decret de convocatòria, les diferents etapes s’han anat desenvolupant amb normalitat, excepte l’etapa dels grups sinodals a causa de la crisi sanitària ocasionada pel Covid-19”, però que “hem de constatar que el nostre Sínode per l’Esperança, honorant el seu nom, ha continuat amb força”. Recorda que l’Assemblea Sinodal “començarà a caminar, si Déu vol, el setembre vinent” i que “aquesta assemblea es constitueix, segons el dret universal de l’Església i el propi reglament del nostre sínode, amb membres de la diòcesi, tant laics i religiosos com diaques i sacerdots, els quals tenen el dret i deure de participar-hi”. Explica que “el Sínode Diocesà —i en particular l’Assemblea Sinodal— és l’instrument per excel·lència per a donar ajut al bisbe en la determinació de la pastoral a seguir, a fi que la nostra Església de Vic continuï essent portadora de Crist als homes, amb fidelitat a l’encàrrec rebut en el camí que recorre segle a segle” i que “el Sínode Diocesà és al mateix temps, doncs, un acte de govern i un esdeveniment de comunió”. Finalment, comunica que “les sessions de treball de l’assemblea es desenvoluparan en format de dissabte, matí i tarda, incloent-hi temps de pregària i de diàleg entorn dels temes proposats”, que “als qui hi participaran se’ls demana valentia per a parlar i caritat per a escoltar” i que “la Paraula de Déu, que és Crist, ha de ser entronitzada en cada reunió”, ja que “aquesta és la identitat més pregona de l’Assemblea Sinodal”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, recorda que “últimament, estem fent servir en la nostra realitat eclesial una paraula que ens sona rara, ens sorprèn i que, potser, l’hem d’explicar més”: “la paraula sinodalitat”. Recorda que “s’ha definit el

terme sinodalitat com una forma determinada de viure i actuar, un estil de caminar com a Església pelegrina” i que “això ens obliga a analitzar les dinàmiques comunicatives, la manera en què s’elaboren i es prenen decisions i les relacions que hi ha entre els diferents protagonistes de la missió evangelitzadora de l’Església”. Expressa que “el mètode sinodal conté tres elements que conviuen de manera simultània: l’escolta del Poble de Déu, el discerniment i la presa de decisions”, que “cada un d’ells és protagonitzat per un agent de pastoral, per alguns o per tots els membres” i que “implica sobretot trobar-se, escoltar, dialogar, discernir, definir..., i deixar-nos sorprendre per l’Esperit”. Considera que “a la base d’aquest camí comunitari hi ha la llibertat individual, la reflexió personal, la participació de cadascú” i que “hem d’accentuar també la responsabilitat en funció del càrrec exercit en cada moment”. Recorda que “a la diòcesi tenim diversos òrgans col·legiats que possibiliten diàlegs sincers i decisions sòlides, a més d’ajudar el bisbe en la conducció de la part del Poble de Déu confiada a ell”. Finalment, diu que “a les parròquies hi ha d’haver un Consell de Pastoral i un Consell d’Economia amb competències en tots els assumptes d’evangelització i d’administració ordinària” i que “l’objectiu seria aconseguir que la seva existència hi estigués garantida, a més de promoure els equips de catequesi, de celebracions i de caritat”.

El bisbe de Solsona, **Francesc Conesa**, diu que “en la realitat més íntima l’Església és un misteri”, que “és un signe que remet més enllà de si mateix, que remet a una realitat rica i plena de vida” i que “el misteri de l’Església consisteix en la comunió”. Expressa que “aquesta comunió és, sobretot, amb Déu”, “un do que Ell ens atorga i que ens arriba mitjançant l’escolta de la Paraula de Déu i la participació en els sagraments”. Afirmar que “la comunió amb Déu dona origen a la comunió entre nosaltres” i que “si Déu és Pare, tots nosaltres som germans; si Crist és el nostre Mestre, tots nosaltres som els seus deixebles; si l’Esperit Sant és el motor de la nostra vida, tota la comunitat cristiana n’és el temple”. Manifesta que “aquesta comunió exigeix ser aprofundida i viscuda” i considera que “créixer com a Església, ser millor Església vol dir, abans de res, que la nostra comunió amb Déu sigui més íntima i real”, però que “créixer en la comunió vol dir també fer créixer la relació entre nosaltres, l’experiència de formar part d’un poble i ser comptats entre els membres de la família de Déu”. Recorda que el Sínode dels bisbes “convida, en primer lloc, a créixer en la comunió, que és l’arrel de la participació i de la missió”. Finalment, diu que “si l’Església és un misteri de comunió, la sinodalitat no és un afegitó a la seva essència, sinó una dimensió constitutiva de l’Església” i que “l’Església realitza el fet d’ésser misteri de comunió en aquest caminar junts, quan es reuneix per celebrar la fe i quan participa de manera activa en el seu pregonament”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, parla de Fiódor M. Dostoievski (1821-1881), “un dels novel·listes més grans de tots els temps i un autor de referència permanent”, les obres del qual “reflecteixen les contradiccions i les grandeses de la condició humana, que foren també les seves”. Recorda que “la vida de Dostoievski no va ser plàcida”: “Ludòpata i afectat per sovintejats atacs d’epilèpsia, sempre necessitava cobrar per avançat el lliurament de les seves novel·les”, que “fou detingut i condemnat pel règim tsarista a pena de mort, commutada per la reclusió a Sibèria” i que “va passar quatre anys al penal d’Omsk, descrits a *Memòries de la casa morta*, on feia treballs forçats i tenia com a únic llibre de lectura la Bíblia”. Explica que “després d’escoltar els relats dels presos es va adonar que les seves vides estroncades feien sortir a la llum allò que les vides ordinàries gairebé mai no desvelen” i “s’endinsà en el fons de l’ànima

humana en les situacions més extremes”. Expressa que “l’actitud d’aquesta gent contrastava amb el pensament que provenia d’Europa occidental: Occident havia perdut Crist, segons Dostoievski, havia oblidat els fonaments espirituals de la seva existència”. Manifesta que “Dostoievski considerava que els ciutadans russos, desorientats per culpa dels falsos profetes de l’occidentalisme positivista i ateu, anaven pel camí de la perdició, i estava convençut que tenia el deure d’il·luminar-los”. Afirmar que “es confessava «fill de la incredulitat i del dubte», i estaria tota la vida preocupat pel tema de l’existència de Déu”, però que “estava convençut que el sofriment engendra la bellesa: els seus personatges arriben a l’esplendor moral purificats per la desgràcia”. Finalment, diu que “l’única figura «vertaderament bella», per a ell, és Crist” i que “per això, a l’obra *L’idiota*, pot afirmar: «La bellesa salvarà el món.»”.

El **cardenal Joan Josep Omella** recorda que el passatge de l’Evangeli de Joan del cinquè diumenge de Pasqua ens deixa un missatge molt clar: “l’amor als nostres germans és el distintiu més important dels seguidors de Jesús. «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l’amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35)”. Recorda també que “diu el papa Francesc que l’amor és el document d’identitat del cristià, és a dir, l’únic document vàlid per ser reconeguts com a deixebles de Jesús” i que “com qualsevol document d’identitat, caduca si no el renovem”. Expressa que “el Senyor ens ha donat un gran regal amb què podem renovar durant tota la vida l’amor a Déu i als nostres germans”: l’Eucaristia, l’aliment que sosté la nostra existència, pa per al camí. Afirmar que “hi ha un fragment del primer llibre dels Reis que ens pot ajudar a viure l’Eucaristia”, que es tracta d’un “episodi de la vida del profeta Elies”, el qual, quan “es va veure forçat a fugir al desert”, “després de caminar tota una jornada sota un sol abrasador, va caure exhaust i va desitjar la mort”, però que en aquell instant “el Senyor li va dir: «Aixeca’t i menja» (1Re 19,5)” i “el profeta, enfortit amb aquell menjar, va seguir amb la missió que Déu li havia encarregat”. Reconeix que “també a nosaltres ens pot passar el mateix que al profeta Elies”, ja que “sovint sentim que ens fallen les forces”. Manifesta que “a l’Eucaristia, Jesús també ens ofereix el seu menjar i la seva beguda perquè ens alimentem”. Finalment, diu que “Crist ens crida a ser bon pa per als nostres germans” i demana que “en un món ferit per la solitud, la pobresa i el patiment, siguem comunitats cristianes que celebrin, anunciïn i visquin l’Eucaristia”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que “el cant de l’al·leluia travessa tot el temps pasqual després del silenci quaresmal, i continua sempre viu en les celebracions cristianes” i que “cantar o proclamar “al·leluia”, significa tenir consciència que Jesucrist ha vençut el mal, que està Ressuscitat, i que la nostra fe és la victòria que venç el món”. Expressa que “a les nostres celebracions litúrgiques hem mantingut del judaisme tres paraules molt usades: amén, hosanna i al·leluia” i que “Al·leluia (*Halleluyah*, de l’hebreu אלהללו יהוה), significa “Lloeu Déu!”, o també, “que Yahweh sigui lloat!”, i és una exclamació bíblica de joia, que el judaisme i el cristianisme hem adoptat per al seu ús litúrgic”. Afirmar que “per a la majoria dels cristians, aquesta és la paraula més alegre que utilitzem per a lloar el Creador”, que “Pasqua s’identifica amb l’Al·leluia” i que “podem dir que els cristians som un poble que canta l’Al·leluia, que “canta i camina””. Manifesta que “Pasqua ens recorda que la nostra vocació és d’estar sempre alegres, servir amb simplicitat de cor, ser humils i joiosos en tot... sempre disposats a trobar la part positiva, a estimar, sense males cares, o amb una cara de funeral, com diu el papa Francesc”. Finalment, diu que “hem de redescobrir què significa que ja *hem ressuscitat amb Crist*” pel baptisme i que volem cercar sempre “*allò que és de dalt*”,

on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu” (Col 3,1)”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que l’“Església que neix de la Resurrecció és accessible als nostres sentits, com la vista, el tacte, l’oïda”, que “l’Església “se sent”, perquè parla”, “no pot deixar d’anunciar i proclamar el missatge de salvació a tothom” perquè “a l’origen va escoltar l’encàrrec del mateix Crist de proclamar la Bona Notícia a tothom”. Expressa que “tot i així, hi ha silencis a l’Església”, que “hi ha “l’Església del silenci”, “l’Església reduïda al silenci, obligada a callar per un règim totalitari o per una cultura dominant que, de qualsevol forma, ofega la seva veu”; que “hi ha l’Església acomplexada, que per temor a l’opinió aliena o per por de perdre prestigi o ser marginada, no parla” i que “hi ha l’Església que viu un silenci fecund, positiu, eloqüent i enriquidor”, “l’Església que integra el silenci com a moment orant i contemplatiu”. Afirmar que “l’Església del Ressuscitat, fins i tot en els casos esmentats, en els quals practica el silenci, sempre és una Església que parla” i que “a l’Església no es pot justificar el silenci si no és per a estar al servei de la paraula, és a dir, de la comunicació”. Destaca que “l’Església és Poble Profètic” i que “el missatge profètic, en tant que vingut de Déu, unes vegades il·lumina, beneeix i consola, altres vegades denuncia i produeix dolor”. Remarca que “ser prudents i buscar la millor comunicació, no significa callar la veritat de Déu, la Veritat que és el mateix Jesucrist, sinó servir-lo”. Finalment, diu que “una de les proves més clares que l’Església del Ressuscitat és lliure, consisteix precisament en la seva valentia i decisió per a anunciar la Veritat que és Jesucrist”, “la Veritat que busca ser viscuda i comunicada, perquè qui la rebí arribi a ser lliure”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “un dels avanços més importants en la història de la humanitat el constitueix la convicció que tothom, independentment de la seua situació econòmica i social, té dret a viure en llibertat i que el respecte a la dignitat humana està unit a la salvaguarda d’aquesta llibertat”. Expressa que “el primer que s’ha de salvaguardar absolutament, perquè és el fonament de tots els altres, és el dret a la vida des de la seua concepció fins a la seua conclusió natural”, que “quan la vida deixa de ser un valor absolut es posen en perill tots els altres drets” i que “per això, l’Església sempre ha ensenyat la il·licitud de tota forma d’avortament provocat i de l’eutanàsia”. Afirmar que “el respecte a la llibertat de les persones, que és una obligació dels poders públics, es manifesta també en la defensa de la llibertat religiosa i de consciència” i que “la salvaguarda del dret a la llibertat religiosa i de consciència constitueix un indicador per a verificar el respecte als altres drets humans”. Considera que “molts entenen la llibertat religiosa en un sentit minimalista i la redueixen a una llibertat de culte”, però que “a més d’això, inclou altres aspectes: el dret a ordenar les pròpies decisions morals segons la veritat; el dels pares a educar els fills segons les pròpies conviccions religioses i el que comporta la vivència d’aquestes; el de les comunitats i grups a organitzar-se per a viure la pròpia religió”. Manifesta que “l’Estat pot regular el seu exercici”, però que “hauria d’observar sempre alguns principis”, com ara “evitar la discriminació dels ciutadans per motius religiosos i reconèixer el dret de les institucions a una vivència comunitària de la fe”. Finalment, diu que “s’ha de prohibir tot allò que, encara que estiga ordenat per preceptes religiosos, supose un atemptat a la dignitat i integritat de les persones o pose en perill les seues vides”.

El bisbe de Terrassa, **Salvador Cristau**, comunica que “avui, cinquè diumenge de Pasqua, el papa Francesc canonitzarà a Roma el Beat Carles de Foucauld”. Recorda que Carles de Foucauld va néixer “a mitjans del segle dinou a Estrasburg,

França, d'una família noble", que "va entrar als vint anys a l'acadèmia militar" i que "en aquesta edat ja s'havia allunyat de la fe, havia deixat de creure en Déu". Explica que "va anar a Algèria com a oficial de l'exèrcit", que "deixà després l'exèrcit per a dedicar-se a la exploració del desert de Marroc i Algèria i quedà fascinat per la fe senzilla del poble musulmà" i que "tornà a França, turmentat per un desig de canviar la seva vida". Recorda que l'any 1886, una vegada retornat a Paris, Carles de Foucauld demanà a un sacerdot que li donés classes de religió, però que el sacerdot li digué que es confessés. Manifesta que ho va fer i que "tot va canviar per a ell a partir d'aquell moment". Diu que "a partir d'aquí comença un llarg camí en què va a Terra Santa, entra en dos monestirs trapencs, després va a Roma, passa un temps a Natzaret, és ordenat sacerdot, intenta fundar una comunitat religiosa, i per fi després d'anys torna a Algèria per viure enmig del desert". Recorda també que "morí assassinat el dia 1 de desembre de 1916, a la porta de la seva ermita a Tamanrasset". Destaca que Carles de Foucauld "volia imitar Jesús, volia reproduir en la seva pròpia existència la vida de Jesús", que "va voler ser un altre Crist" i que va "ser un germà universal, un signe d'un amor universal". Finalment, demana que "Sant Carles de Foucauld intercedeixi per tots nosaltres" i recorda "una pregària seva, una pregària d'abandonament que ens pot servir a tots".

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi: [Barcelona](#), [Girona](#), [Lleida](#), [Sant Feliu de Llobregat](#), [Solsona](#), [Tarragona](#), [Terrassa](#), [Tortosa](#), [Urgell](#), [Vic](#).